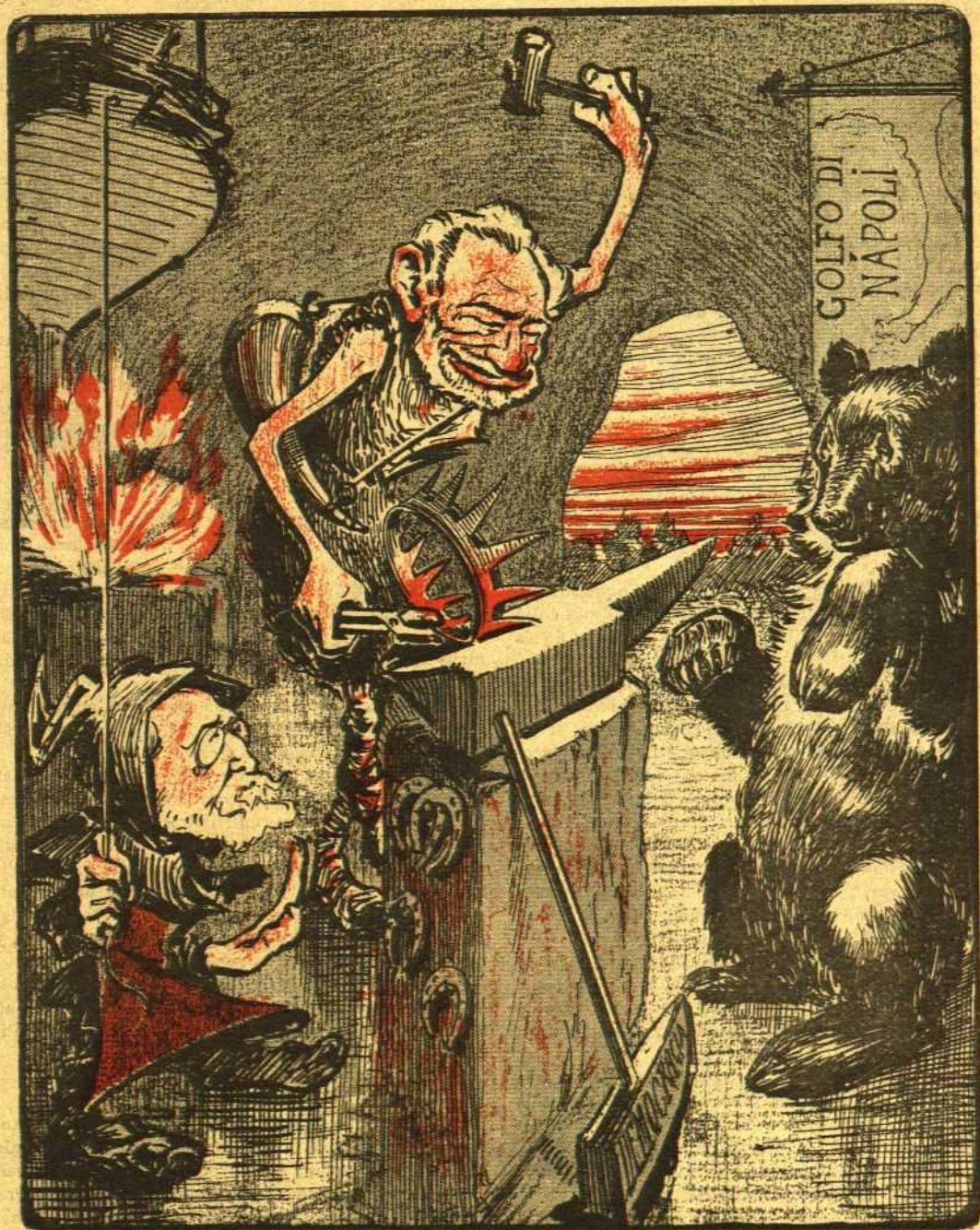

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

UN NOU SIGFRIED

—Sigfried: Si no'm surt be la tiro pel cap de l'os.
—L'os: ¡Tant debó...!
—Mime: Per ara te la pintas.

Aquesta setmana's creyam que fora de grans acon-teixements, y ab una mica més ens quedém sense assumpto pera omplir aquesta secció; es a dir, tema prou n'hi há, pero es negatiu, donchs no poguent par-lar de lo que'ns pensavam que passaria y no ha passat, haurém de tractar de lo que no ha passat y ens cre-yam que passaria.

Y ara no's figurin que'ns haguessim fet ilusíons aixís com aixís, sinó que, pel contrari, la decepció so-ferta prové de que, fent tants díes que tením a Barce-lona al *amigo del pueblo*, encara es l'hora que no estém redimits, ni regenerats, ni disfrutém de cap d'aquellas felicitats que'l profeta del republicanisme mitgeval (o sigui de la Rambla del Mitg) havia promés a tots els que en ell creguessin y esperessin (asseguts), quan en vigíllies d'eleccions escampava pels carrers de Barcelona tot aquell devassall de candidatures ab el seu nom, a satisfacció de tots els drapayres ambu-lants que aquell día sen varen entornar a casa ab el sach ple de papejetas y d'esperansas de sortir d'aquest estat d'abyecció que'ls obliga a anar ab el cap cot tot el día, quan no tota la nit, remenant per recóns y reconets els munts d'escombrerías per si hi troban un drap de cuyna escadusser o un fregall *en buen uso*, tenfntselas d'haver a cada dos per tres ab els gossos peteners y'ls gats sense colocació que solen jugar per entre mitg de las desferas a cassa d'algun os pera ro-segar, o dels caps de xanguet mal-embolicats en una fulla de col.

Pero ¡ay! ni'ls drapayres han realisat aquestas ilu-sions, ni'ls que no ho som hem donat un pas més enllá d'ahont ens trobavam abans de que l'*amigo* ens fiqués la mel a la boca.

La veritat, per desenganyats que estessim encara te-níam un esquitx d'esperansa de que durant aquesta es-tada a Barcelona, faria quelcóm pera justificar el seu rimbombant malnóm, però's veu que aquet subgete quan ve a Barcelona es figura que va a la torra, y's passa'l día passejant per la Rambla, y la nit fent xeflis ab els companys de causa... y efecte.

Velshiaquí tot lo que ha fet el *amigo del pueblo* d'ensá qu'es aquí; techs y més techs pagant un altre, com se suposa, perque l'home té aquí molts comptes pendants, y lo que no's paga ab diners es paga ab di-nadas, y sinó ab dinadas y ab diners.

Hi há qui diu que l'*amigo* fa millor paper a la taula que al Congrès, y que aquets díes ha menjat per tots els vaguistas del art metalúrgich que fa a la vora de dos mesos que dejunan, per lo que aquells no podrán de menos que agrairli la bona intenció.

Ab tot, sembla que'l número dels escamats creix cada día, y que aquellas *masas* d'ahir avuy no sols deixan de ser masses, sinó que ni de bon tros arriban a la mida justa pera portar a las urnas el número de vots suficients pera que surti un'altra vegada elegit diputat aquet *padre de los obreros*, que'ls hi portará molts disgustos de familia si no cuytan a emanci-parsen.

Aquestas diferencias *domésticas* varen comensar a

evidenciarse diumenge passat, tant en la manifestació de Sarriá com en el sens fi de meetings y reunions que varen celebrarse a Barcelona, en cap de quins ac-tes s'hi va deixar veure el *amigo*, perque segons el seu *órgano* oficial, que té tota mena de registres, com-promisos contrets anteriorment li privavan d'anarhi. Ignorém quina mena de compromisos son aquets, però sí ens consta que la excusa no va satisfacer als *amigos* del *amigo*, a jutjar per las *indirectas* que se li varen dedicar, igualment que als Junoy, als Ardit y demés segons galans de la companyia que diumenge's varen fer fonedissos als ulls de tothom.

Hi há qui diu que en tot aixó hi jugan totes aquestas visitetas que en Lerroux y l'altre *amigo*... den Weyler fan cada dos per tres a aquella casa del Pla de Pala-cio, y qui ho relaciona ab el ministeri de concentració monárquich-republicà-llibertari en projecte.

Peró no volém ser mal pensats; es més, creyém que la rahó d'aquesta retirada obeeix a que el *amigo del pueblo* ja té l'acta de diputat que volia, y l'*amigo* den Weyler vol fer mérits pera que li donguin la que busca, y com que fentse ab gent de *suposició, algo se pega* sempre, se donan de menos d'alternar ab certas es-feras perque, encara que no'ls estigui bé'l dirho, es lo cert que *aun hay clases*.

¡Y tant com n'hi han! La dels tontos que's deixan engatussar y la dels pillos que'ls ensarronan, la dels infelissos que s'enlluernan ab quatre frases llam-pants y la dels *vius* que saben cotisar el *valor* d'una oratoria que escalfa'ls caps del auditori y las butxacas del orador.

..

Quan ja teníam feta la *llista de la bogadera* corres-ponent a la setmana anterior, va embrutarse una pesa de roba més que l'haurém de passar per aygua en el present número. Ens referím al acte *liberalis-sim* consumat per alguns coros dels que constitueixen l'Associació dels den Clavé en el concert que junta-ment ab l'Orfeó Pamplonés varen donar al Palau de Bellas Arts.

Com que la qüestió ja resulta estantissa, no's hi en-fundarém gayre, limitantnos a fer quatre considera-cions sobre lo succehit.

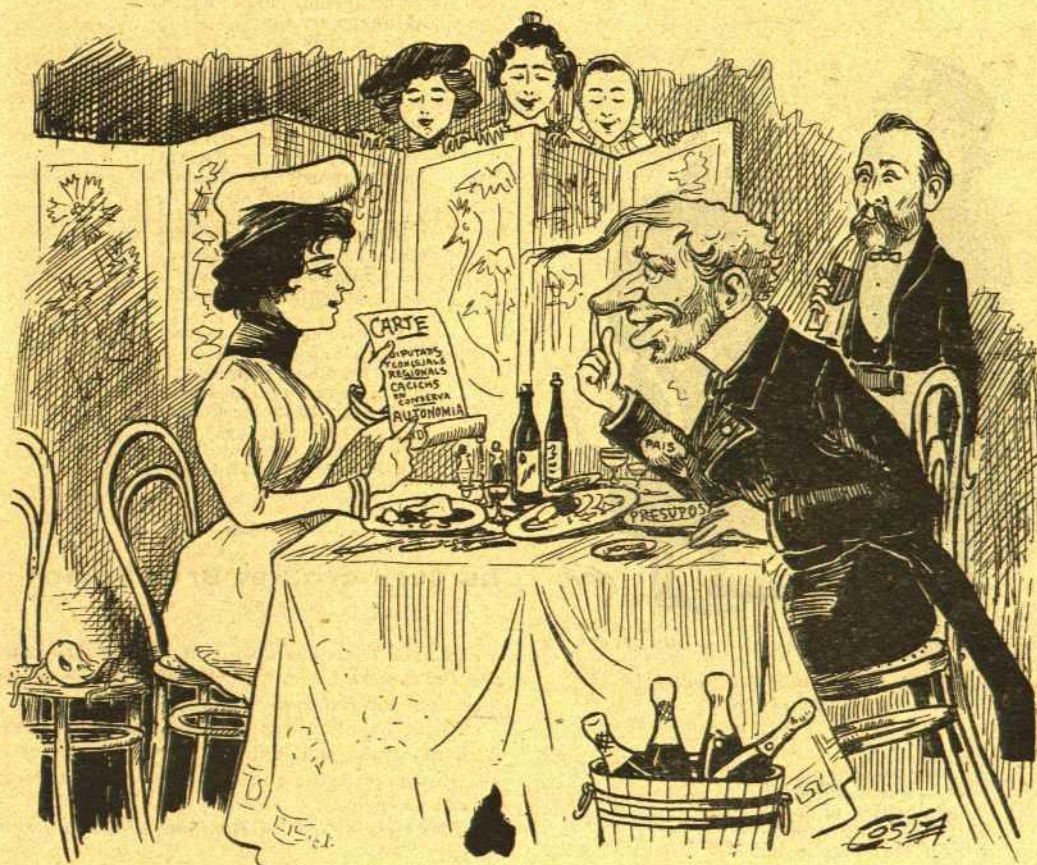
Que'ls coros den Clavé fa molts anys que han tornat a menos en el seu concepte artístich, es cosa innega-ble, donchs no sols han contribuït a la seva decadencia altres institucions fundadas més en harmonia ab els gustos moderns y de valor més positiu, sinó que'ls mateixos coristas hi han ajudat tant com han pogut, deixant momificar per una banda l'obra del seu funda-dor sense procurar rejuvenir-la ab nous elements, y per l'altra desaprenent lo que havian après.

Ab tot, el públich, sempre tolerant ab ells, els escol-tava indulgentment potser per la mateixa rahó que dona aquell personatge d'una de las obras den Pi-tarra:

"m'agrada sentirlos
de tan malament que cantan."

Un aspecte simpátich li quedava encara a la institu-ció, que feya que se la pogués sentir mal fos anant als concerts ab cotó fluix a las orellas, y era'l seu origen y la seva significació, dignes de respecte perque l'obra del popular mestre va ser més que tot, una obra d'ins-trucció y de moralisació; però ara'ls coros han des-truït ab la seva darrera intemperancia, l'únich motiu

CARNESTOLTAS NACIONAL

—Sagasta: Y be ¿que pendrás?
—Ella: Un plat d'autonomia.

—Sagasta: ¿Y ab que's menja aixó?
—Ella: Ab lo que potser no tens, ab vergonya.

en gracia al qual encara se'ls podia tolerar, perque, trencant el respecte al públich que'ls consent, aquet no ve obligat ja a guardalshi consideracions de cap mena.

Si al menos haguessin sigut conseqüents ab la nova llureya ab que s'han deixat investir pels cacichs del republicanisme de *doublé*, encara aixó els hi hauria consentit el poble en gracia als seus precedents, però may després de la feta a qu'hem aludit, després d'haver-se rebaixat al ofici de col·laboradors dels esbirros de la *tranca*, agredint al públich que cantava *Els Segadors* en ús de la seva perfectíssima llibertat, paraula que als coristas may els cau de la boca y que está molt lluny de ser l'absolutisme *lliberal* dels Corominas, dels Junoy y dels Lerroux, que avuy son els veraders mestres y directors de l'Associació de Coros den Clavé, assessorats pels Comas y pels Collasos.

D'aquí endavant, ja ho saben els coros: deixin de recó "La Marsellesa" que va armonisar el seu fundador, y cantin aquell número de la sarsuela del mateix títol, que podrien adoptar com a himne oficial de la Institució:

"El pensamiento libre
proclamo en alta voz
y muera el que no piense
igual que pienso yo."

LLEIXIU.

AL SENYOR AMAT

¿Vol fè'l favor d'explicarme,
si no he de ser inoportú,
que pensa fè ab el *derribo*
de la casa de l'Estruch?

Miri qu'es una vergonya
que en disset mesos y mitg
no l'hagin tirat a terra,
ni encara s'hi vegi el fi.

¿Que potsè han dat als manobres
la delicada misió
de comptar totas las pessas
ab cuydado escrupolós?

¿Que potser tot lo que arrencan
ho tenen d'anà espolsant
y els mahons els embolican
com si fossin de *Fayans*?

Aixís, en lloch de manobres,
hauria anat molt més bé
que hi hagués posat cambreras
y ja estaria tot llest.

Perque ab el pas que ara porta,
lo qu'es si segueix aixís,
me sembla que aquella casa
veurá acabá'l sigle vint.

Y, pot ser que m'equivoqui,
pro es ben cert que m'ha semblat
que en cosa de sis setmanas
havía crescut un pam.

Si vosté porta'l propòsit
de fè aprofitá'ls mahons

ARMAMENT SIMBOLICH

—¿Y qué hemos de segar con esta fals que nos en-trebanca?

—A lo que parece, las camas dels brétols.

—¡Pero no vens que van en coche!

y els bastiments y las portas
y tot lo que sigui bo,
ni ho crítico ni ho censurho;
al contrari, ho trobo bé
y ho celebro y aplaudeixo
perque es un bon pensament.

Pro que's tracti ab un cuydado
tan pulcre y exagerat
els mahons y las rajolas,
com si fossin magistrats;

que per desfé una comuna
s'hi posi més atenció
que la que posa en Sagasta
quan vol fé un Governador,
la vritat, no ho trobo lògich,
ni ningú que pensi bé
deixará de censurarho...

¿Que no ven vosté mateix
que seguint el seu sistema
aviat costará tant
el fé arrencá una rajola
com ferse arrencá un caixal?

Vegi, donchs, de dá una empena
perque acabi tot aixó,
que Barcelona ja's cansa,
vosté va guanyant mal nom,
y després dirá la Historia
que'l senyor Rius y Taulet,
no més que ab 60 días
va fé aixecá un gran Hotel...
mentres que aquí un altre Arcalde,
que será don Joan Amat,
per tirá una casa a terra
va invertirhi... ¡¡50 anys!!

Si vosté no ven manera
de posarhi aviat remey,
encarreguiho a n'en Nuri,
que ho tará d'alló més bé.

Home, próbiho, y no dubti
que als vuyt días, es segur
que s' haurá emportat la casa...
y fins potsé al senyó Estruch.

K. O. K.

La cura den Net Brut Secanellas

El senyor Tonet havia sigut *malisianu nasiuná*. Y don Baldumeru... recristiáns! Está clar! Ningú més al mon, com don Baldumeru o l'Esparteru.

Donchs, quan, al cap de deu anys d'esser casat el Xicu, que era'l seu fill únich, rabassut y grassot com ell, li varen fer saber que aviat sería padrí, tot seguit ho va tenir pensat:

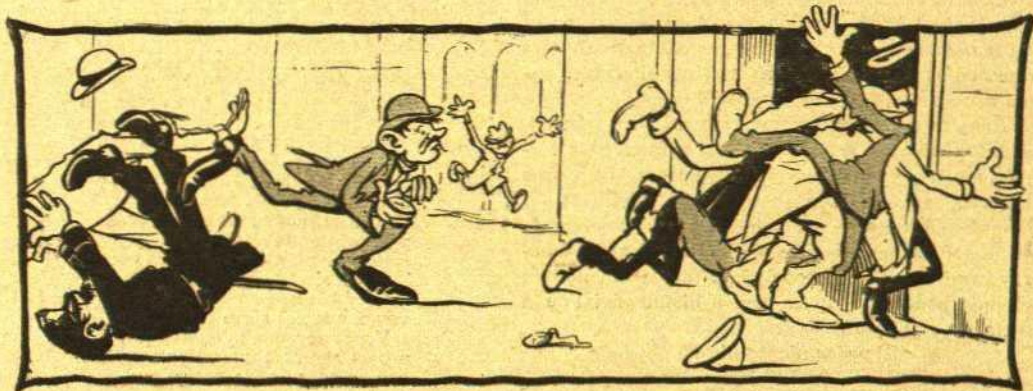
—Si es mascle, se dirá Baldumeru! Vaya.. recristiáns!...

Y quan va saber qui sería la padrina (que havia d'esser la *manyana*, la dona del manyá del devant), va sortir varias vegadas expressament, acabat de pastar, pera anarla a empaytar, y acabadas aquellas conferencias, algú va sentir que'l senyor Tonet deya a la *manyana*, ab la seva veu de nas tant pronunciada:

—Desenganyis, Poneta; cap nom com Baldomega.

Quan, aixís que's va esbombar la nova de que a cal Xicu tindrían bateig, entre'ls amichs del vehinat se

ELS EMPLEATS DE LA CASA GRAN

Moltas pressas pera entrarhi
per por d'amonestaciós,

feya broma al matrimoni perquè se n'havien recordat tan tart, al cap de deu anys, el senyor Tonet deya ab una mena de recansa:

—¡Oy tal, oy tal!... Ara ja podria tenir nou anys, y jo cada dia me'n *anigua* a passeig ab en Baldomenet!

—¿Cóm?

—¡Baldomegu!

—¿Quí es?

—¡Que's *digá* Baldomego, si es noy, vés!

—¡Ah!... ¿Y si es noya?

—Si es noya... no ho sé; la padrina sen cuyda y *en-caga* no l'he pogut fer torcer. Aquella Pona es més tossuda que una mula.

..

¡Y justos! Va ser noy.

Va ser un noy que de petit pujava com son pare; rabassut, grassot, vermell y brut!... brut com un tocinet-mocós, llardós, plé de llantias, ab las mitjas a garró, menjayre... Aixó va fer que ja a la costura de la Madrona, ahont el feyan anar per tréuressel a estonas de casa ahont teya la lley a tothom perquè era l'únich, y tres dotzenas de rebequerías al día, li diguessen el Brut.

Y com que'l senyor Antonet ab la seva veu de nas, de Baldomeret ne feya Baldomeguet y Baldomenet, y com per abreviar el nom li deyan Meret, y Ret, el senyor Antonet deya Net, lo qual contrastava més ab lo que'l noy era brut, y d'aquí, com més va anar fentse gran, li va quedar en Net Brut.

..

Quan en Baldomeret va tenir vuyt o nou anys, va cambiar totalment de constitució; no per net ni per brut, perquè era brut com sempre, en el vestir, en el menjar y en tot; sinó que de rabassut que prometia ser, com el seu pare y el seu avi, va comensarse d'estirar ab totas las senyals de retirarse a sa mare, que semblava una espingarda.

Quan va tenir dotze anys ja era'l més alt de casa seva, perquè la mare anava un xich corva.

Com que ja feya temps que anava a estudi, y com que era forsa tonto, y com que no tenia cap company perquè anava fet un baldragas, no li varen planyer un motiu més, y ab lo prim que s'havia tornat varen tro-

bar pretext pera completarli el nom y li digueren en Net Brut Secanellas.

..

En aquell temps se va declarar al poble una passa de tifus que va espaordir al vehinat. Sobre tot la quitxalla se moria que era una damnació.

Y vensaquí que un vespre, en Net no va tenir gana per sopar (per primera vegada a la vida), va anarsen de taula per ficarse al llit, y...

—¡Ay! Reyna Santíssima—deya la mare—a veure si ens haurá agafat la passa!

—¡Recristians!—deya'l senyor Tonet:—no ho voldria pas!

—¡Si que no faltaria més!—acabá en Xicu.

Després d'un consell entre familia en que's va estudiar tot lo que'l noy havia fet durant el día, qué havia menjat, si havia estat content, de qué podia *pervenir* el seu mal, se va acordar que al endemà no se'l deixaria moure del llit y s'aniria a buscar al metge; aixó si durant la nit no hi havia novetat que obligués a anarlo a avisar tot seguit. Al aixecarse de taula se tancá la sessió com havia comensat:

—Si fossin els *tífols*.

—¡Recristians! no ho voldria pas.

—¡Si que no faltaria més!

..

Passá la nit y el noy no tingué res de nou. A primera hora ja'l metge (un senyor vell que ja era metge al comensar el sigle XIX) li estava prenent el pols, mirant la llengua y fent preguntas.

—Per ara no hi podém dir res; però'm sembla que no será res de cuydado!

—¿Vol dir, senyor Doctor? ¡Ay Deu ho fassí!

—¡Tant de bó sigui aixís, recristians!

—¡Aixó es lo que convindria!

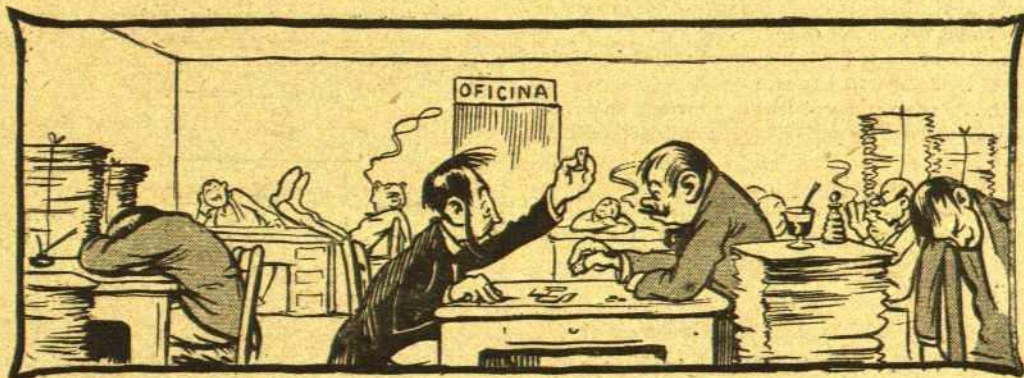
Y el senyor doctor va receptar un cataplasma de malvas y llart dols al ventre, y una aygueta, segons recepta.

—Si hi há novetat m'aviséu. Demá tornaré.

—¿Diu que hi há tants de *tífols*, oy?

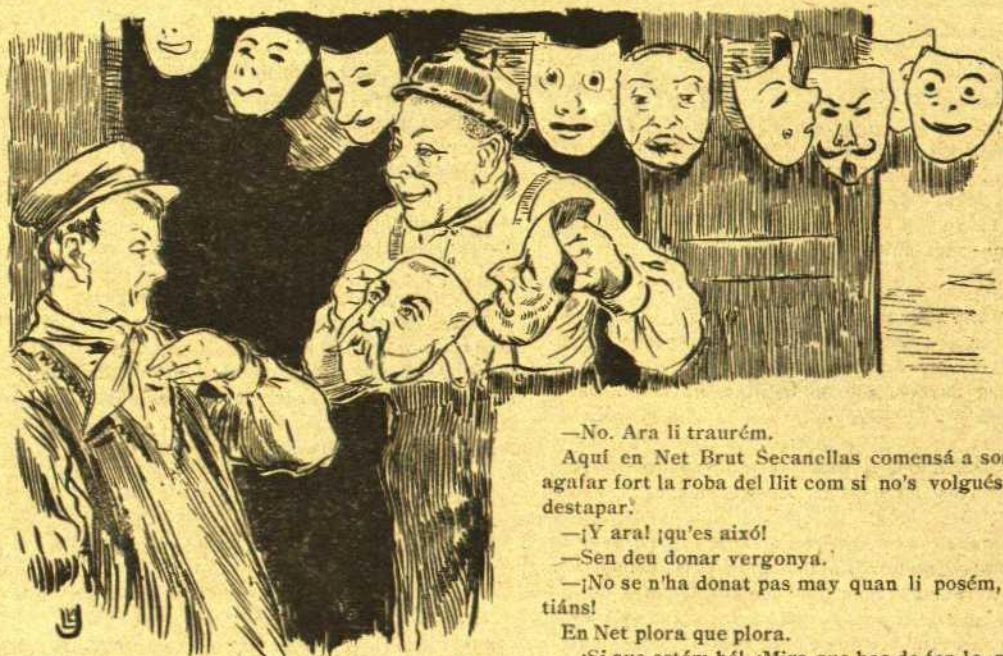
—¡Uf! una cosa grossa; ara son las set del dematí; donchs a las nou del vespre no sé pas si hauré acabat de passar visitas.

ELS EMPLEATS DE LA CASA GRAN

pro una vegada son dintre
els hi sobra temps per tot.

ARTICLE DE TEMPORADA

—¿Que tindría una careta de pinxo?
—No li fan pesa aquestas?
—Las trobo massa groixudas.

—¡Reyna Santíssima!
—¡Recristiáns!
—¡Malament!

Al endemà, segona visita, la mateixa aygüeta y
canviar el cataplasma.

A mitg dematí comensa el noy:

—¡Mare... Tinch gana!...
—¡Fill meu, no't puch donar res, que't seria mall!
—¡Tinch gana!

Y la mare trencántseli el cor se va posar a plorar,
va baixar a la botiga, va consultar ab els homes, y
aquets varen ser inflexibles; ab la passa que hi havia,
alló que ara no era res podí tornar-se qui sab qué si
trencavan las ordres del metge.

A n'aquest el día següent li varen dir que'l noy tenia
gana y si se li podria donar al...

—¡Cál... ¡de cap manera! ¡Bona la faríam! no es pas
hora encara. ¿Que us penséu que'ls mals son cosa de
riure?

—¡Ay Reyna Santíssima!

No hi va haver remey. Aquell torment den Net Brut
Secanellas durá tres días més; cada día la mateixa
aygüeta y cataplasma nou, y santa bona María.

—¿Y donchs, senyor Doctor, cóm el troba avuy?
—Avuy podrà menjar alguna cosa.
—¡Ay, gracias a Deu!
—¿Ho veus, Net, recristiáns?...
—¿No s'han de fer més cataplasmas?

—No. Ara li traurém.

Aquí en Net Brut Secanellas comensá a somicar y
agafar fort la roba del llit com si no's volgués deixar
destapar.

—¡Y ara! ¡qu'es aixó!

—Sen deu donar vergonya.

—¡No se n'ha donat pas may quan li posém, recristiáns!

En Net plora que plora.

—¡Si que estém bé! ¡Mira que has de fer lo que'l
senyor Doctor mana!

—¿Oh, y avuy que't deixarà menjar, fas aixó, recristiáns?

En Net Brut, vinga resistirse y plorar.

Al últim, a viva forsa, varen destaparlo.

—¡Ay, ay! ¿ahónt li poséu el cataplasma?

—Al ventre.

—¿Y ahónt es?

—¡Ay mare!...

—¡Tafum!...

—¡Ay recristiáns!

—Ves si't deus haver remenat pel llit que l'has tirat
qui sab ahont. ¡Vés quin efecte t'havia de fer!

—¿Que te l'has tret?

—¿Qué n'has fet?

Consternació general mirantse tots els uns als altres.

Ni rastre de cataplasma en lloch...

Al últim el senyor Tonet té una idea inspirada y
pregunta:

—¿Que te l'has menjat, recristiáns?

Y en Net Brut Secanellas, entre singlot y singlot,
respón plorant desesperadament:

—¡Si... no'm... davan... réees!...

F. GIRBAL JAUME.

EPIGRAMA

La pobreta Romualda
l'altre día al balconet,
feya festas al gatet
tenintlo sobre la falda.

Y ¿sabéu el resultat
de tan senzilla humorada?
Ara'l promés l'ha deixada
perque diu que agafa'l gat.

Dova (Lleyda).

ELS ESPLAYS DEN PANTORRILLAS

Desde la Rambla

(CARTAS A UN AMICH DE FORA)

Al acabar de cloure la meua anterior missiva (que no't confirмо perque no vull fer la competència al bisbe) me vareig enterar, amich meu, de l'absolució del processat en la causa instruïda ab motiu del assassinat den García Victory.

Verament aquest era un procés sensacional; un procés que cridava tant l'atenció pública, que fins l'arribada den Lerroux, que tingué lloch un d'aquells dies, va passar desapercebuda, ni més ni menos que l'arribada d'un qualsevol... ¡Ah, quina decepció més terrible devia tenir aquell día el desinteressat *redentor del pueblo*! Veure com el poble s'interessava per un procés, victorejaba y aplaudía a n'en Riera, y no l'aplaudía ni'l victorejaba a n'ell... ¡Quin desengany! Res, *sic transit gloria mundi*, que dirían els embotellats de la Comissió Central, si sapiguessin de llatí.

Tornant, donchs, al procés esmentat, jo trobo que'l fallo del Tribunal popular es d'una gran transcendència social y política, perque ell representa la última y més vergonyosa derrota dels cacichs, a quins el poble de Barcelona ha acabat de posárlshi el peu al coll, pera ofegarlos d'una vegada. Ara sí que's pot dir que'stán a la última pregunta... es a dir, a la última pregunta *impertinente*. ¡Quin progrés ha fet el catalanisme desde las últimas elecciones de diputados fins ara! ¡De quin modo més radical ha cambiat la opinió pública de nostra terra! Ara ja tothom es catalanista, tothom canta *Els Segadors*, tothom... menos els coros den Clavé, que troban que no fa *guerrero*.

Además, passant a un'altra qüestió, t'haig de participar que las *huelgas* continúan al *desordre* del día. El Governador no ho arregla; en Sagasta está content del Governador y en Merino *conta* que també. L'Ajuntament, per la seva part, y prescindint de la *superioridad*, ja estava a punt de posarhi un arreglo, però s'hi ha ficat la *mano negra*, segons dinen, y tot ha quedat al mateix puesto *hasta'l* Governador! Aquí está'l mal, que aquestas cosas no s'arreglin prompte; perque aquesta qüestió de la *huelga* y el Governador donará molt *joch*... millor dit: ja n'está donant molt de *joch*, massa, qu'es un escándol.

Per arreglar tot aixó, jo faria ús d'un procediment

Pera evitar que's floreixi
ja que ara es *clase pasiva*
el treuen a pendre el sol
un rató cada mitg día.

radical: a la *huelga* d'obriers, hi oposaria una *huelga* de *governadors*, *cacichs* y *redentores del pueblo*. Un *clavo saca d otro clavo*; ja veurías, amich, com aixís tot s'acabava.

Girém full. Els nostres regidors treballan de ferm en la reorganissació de serveys y demés cosas que hi han per arreglar a la Casa gran, que son moltes y molt grossas. A fe de Barberillo que, segons diuen, allí hi havia cada *tarugo* que se'm passava la claror. A las oficinas, als mercats, a las brigadas de *limpíes pública*; a tot arreu gayrebé hi havia el seu reconet de roba bruta. No es que jo vulga ni de lluny suposar que de tot aixó'n tingan la culpa els Planas, els Comas o els Collasos, no, aixó ni somiarho; però lo que jo desitjo es que s'acabi aviat ab tota la roba bruta d'aquella casa, sinó no guanyarém prou per la bogadera; y consti que aixó de bogadera no ho dich per en Lerroux ni per qualsevol altre orador de meeting més o menos llibertari.

Per lo demés, Barcelona está tranquila; aquí no passa res—com en *El cor del poble*, de l'Iglesias, que tampoch passa gran cosa;—per lo tant, se despedeix fins a la próxima el teu amich,

MARIANO DE LA COLOMA.

BUSCANT PARELLA

Per més que't distressis
ab semblant garbui,
ja't coneix herbeta,
que't diuen marduix.

Recados
dels masovers

Del Campo del Moro

Mon bon amich Benet-el-Felís ha fet entrada de caball sicilià, que son d'una mena de casta que sembla que a la primera embranzida tot ho han de treure de pollaguera, però que tot seguit s'aturen y diuen: estàcam aquí.

Si dich aixó es perque aquell plaga s'ha desampellegat tot seguit de la feyna d'envialshi recados d'aquesta *Meseta Central* de la Moreria y me n'ha encarregat a mí, pobre moro que visch sempre a la babalá y que'm diuen tonto perque no solch estar may al tanto, ni de bon tros, de tot aquet bat-y-bull de la política.

¡Ay Benet, m'has ben trómpat!

Peró, com aquell que no s'arrisca no'n pisca, m'he escarrassat y he fet per enterarme, esbrinant unas cosas tan grosses, que farien esgarri-far al mateix Mahoma si tornava a n'aqueix mon de monas.

D'ensá de la primera y darrera carta, que'n Moret Ben-Segú-el-Tanasi, está un si es no es anguniat al palau de la Xerra-Meca, donchs els moros del rey se'l miran de mal ull per unas prediccions fatalistas que ha fet, més negres que'l betúm de L'ipari y que las noyas macas d'Etiopia.

De resultas d'aixó, aquet Moret perilla d'anar per portas y que se'l tregui de la comunió dels creyents, perque ja no creu *ni en los hombres ni en las ideas*, sortida que ha sulfurat d'alló més al pare de la Mahometat que ara remena l'a-li-oli, per considerarho una indirecta, encara que d'idea no'n té poca ni molta y de ser home n'hi quedan pocas llunas.

Peró al avi Sagasta-el-Tranquil, no es aixó lo que més el capfica, sinó'l saber com s'ho manegará pera que'l dia que'l noy entri hereu trobi la casa ben parada y sense risch de que sen vagi en orri.

D'aquí vé que's parli de conxorras entre'ls moros de pau y'ls de las ká-bilas rebeldes que comandan uns moros tant llarchs com en Blas-Co-Ibáñez, el romansero; en Rodrigo, que li fá'l según, y en Le-Roux, el *Amigo*, que sempre fá cap allà ahont hi há quelcóm a pelar.

S'han tornat a obrir els palaus de Medina-de-la-Son y de la Xerra-Meca. En aquet hi há un gran desori perque'l Moliner-l'Espanta-Miasmas, ha mogut brega sobre un bullit de Va-

LAS LAMENTACIONES DEN JEREMÍAS MORET

Plorava fil a fil vaticinant l'enderrocament d'aqueix gran imperi ahont may se ponía el sol y en el que ara es sempre nit fosca, perquè seguidament ens fan veure las estrellas.

lencia en que hi jugan un retrato, el comte de Romanon-es y un sanatori pels tarats de la post del pit. Fins ara no se n'ha tret l'aygua clara, per més que sembla que no hi há un pam de net.

Aquet bat-y-bull ha fet embottlofar als *valis* feudataris de la terra dels melóns que s'han eixit de ses barraques.

Lo que també mou xibarrí, es l'esclat del "Condor", un barco de fira que, empaytant a las *trañeras*, va pendre mal y en va fer pendre als que anavan a dintre.

L'amo de la parada quan va saberho, va quedar pitof. Aquet es el Duch-de-Ver-Agua, un altre aucellet que si no reventa com el "Condor" es perquè no li forsan las calderas. L'avi Sagasta-el-Tranquil no sen ha escruixit menos, com si'l cas fos nou, però no's resol a ferho pagar al de Ver-Agua perquè té'l nom molt escayent pera'l càrrech, y si no es marino, hi entén, si fa o no fa, com els que ho son.

Y fins a ün'altra si som tots vius, que molt será.

ESTÁS-BEN-LLEST.

No hi han passat gayres coses aquesta setmana a cala Talía. En algunas pessas de la casa, com la de Novetats y la del Liceu, ha rebut la bona senyora la visita de la seva amiga Terpsicore que, ab motiu de la proximitat del Carnestoltas, se disposa a posar una vegada més en práctica aquella dita: "Hostes vindrán que de casa't treurán." Però a la Talía ja no li ve de nou y's resigna per una temporadeta a no ser mestressa de casa seva, cedint lloch a la jovenalla bulliciosa que vol divertir-se fent ballarugas.

Aixó vol dir que la pobre s'aconsola modestament a ocupar las habitaciones que li deixan lliures els dansayres, entre las que s'hi compta la Principal, que, de la manera com van las cosas, casi ha passat de pesa de respecte a cuarto de mals endressos, hont van a raure todas las neulas que'ns venen de la *meseta central*... No s'hi posa cap obra d'autors de casa... Ni del Urgell. Y aixó que'l bon senyor té la constancia d'acudirhi molts nits. De vegades entre ell y els acomodadors constitueixen la part més important del públich. Se veu que al antich teatre de Santa Creu li sobra tot el títul fora la creu, ab la que carregan molts de las compayías que s'hi arrísca.

Al Eldorado han continuat presentant obras del gé-

«EPISODIOS NACIONALES»

La dúplice aliansa.

nero menut, intercaladas ab representacions del aprofit "Agence theatrale," representat per la artista francesa Celia Galley, ab la ajuda del seu acompanyant M. Rablet. En l'esmentada obra hi llueix aquella actriu las sevas facultats imitadoras, estrafent ab gracia y justesa a la Réjane, a la Sarah Bernhardt y altras artistas francesas, aixís com a la célebre Ivette Guilbert y a la Otero, que li donan ocasió de fer alguns giravolts y saltironets per la escena, ensenyant alguns travessos de dit de mitja, prou escassos pera no arribar a excitar al públich de las alturas. Per aixó y per no estar aquet en condicions d'apreciar el treball de la Galley al imitar a la Sarah y a la Réjane, l'espectacle va ser rebut ab fredor, malgrat els aplausos de la *claque*, que tampoch va estar a l'altura d'altres cops. Li faltava l'entusiasme que dona'l convenciment de que una cosa es bona... o escrita per l'empresari, com el "Portfolio."

Els demés teatres no'ns han donat res de nou, donchs a Romea ha continuat posantse "El cor del poble," del Iglesias, y a Novetats, en las nits que no hi ha hagut ball o concerts, han fet la viu viu ab obras ventureras com "La aldea de San Lorenzo," en quinas representacions hem tornat a conmovrens els cors sensibles ab aquell pobre mut que agafa la ploma pera anar a escriure y que, quan está a punt de ferho, se recorda de que no'n sab.

VIROLET.

En aquesta secció's donará compte de las publicacions que sens remetin... y de las que no sens remetin també, mentres valguin una *reventada*. Naturalment, per mica que donguin joch, procurarem tractarlas en broma, respectant tant com puguem las bonas intencions y la bona fé dels autors. Ja ho diu en Bernad-Durand: "Que'm donguin una obra dolenta, hi passo. Per lo que no passo es que sigui feta ab mala fé, com las crítiques de certs crítichs..."

Ferms en aquet propòsit, deixarem d'analisar el llibret "Heroisme català," primer d'una série que's publicará ab el títol "La bona llavó" (*La bona llevor*) destinada a propagar l'amor al progrés de Catalunya,

per medi de publicacions literarias, científicas, històricas, etc.

De tanta bona fé y de tanta bona voluntat com l'autor de "La bona llavó" donan proba'ls de "L'Avenç" ab la seva "Revista bibliogràfica catalana," de la que n'han publicat el segón volúm, elegantment imprès sobre paper superior. Tot plegat está molt bé, però s'hi veu certa "parcialitat" al ocuparse dels llibres publicats darrerament, donchs a la majoria se'ls critica per no portar l'ortografia de la casa.

MENO.

Aclaració

Aquí a Barcelona hi há un tal Lluís G. Salvador que fa *versos*, que s'ha indignat desde las columnas d'un setmanari, perque, segóns ell, várem atribuirli el *diàlech* publicat en el segón número de ¡Cu-cut!, cosa que encara que fos certa li donaria més llustro que no li causaria perjudici, perque la veritat es que aquest individu en sa vida hi arribará a escriure una composició com aquella.

Peró lo més graciós del cas es que en Lluís G. Salvador es una persona y en Ll. o en Lluís Salvador n'es un'altra, lo que ha donat lloch al autor autèntich del esmentat *diàlech*, a escriure la *faula* que publicuém a continuació, deixant que'n dedueixin la "moraleja" tots aquells que han confós las Islas británicas.

FAULA

En rónch hostal de poble
hi tenia estada un gos
sense está enterat, el pobre,
que al hostal que hi há al recó
un altre gos molt pacífich
contestava al mateix nom.
Quan ho sab, sen queixa al amo,
enfutismat de debó,
dient que l'altre volia
péndreli gloria y honors.
El del recó per calmarlo
li va dá aquestas rahons.
—¡Vaja! ¡no sigas criatural,
que fan molt nen aquets plors,
perqué lo que tú reclamas
també ho puch demanar jo.
Te demostraré que pago
(de mal grat) contribució,
fins te portaré la cédula,
la fé del senyor rector
perqué ja fa uns quants anyets
que rosego ossos pel mon.
¡Ah!... y si vols, un xich de tila
per calmá'l dolor de cor.

LLUIS SALVADOR.

«EPISODIOS NACIONALES»

La voladura del "Condor."

Nyigo nyigo

¡Gracias a Deu senyor Malats!... Ja'ns pensavam que s'havia mort. ¿Tants mals tractes li fá'l públich de Barcelona?

Ja sabem que vosté estava un xich enfiat per no se qué d'uns *crítichs* o d'una *crítica*... pero no passi pena, home, per aquestas nimietats. ¿Qué hi vol fer si som a la terra dels sabis?

Tingui present que en aquet país, en fer sabatas y tallar cabells no hi vol entendre ningú, pro en cambi, en música... desgraciat del que no hi entén, o al menos no ho sap fer veure; ja pot dir qu'es expulsat de la societat.

Hi há home, que per que coneix a un alemany, ja's tracta de tu ab Wagner, troba las sinfonías de Beethoven tan dolentas com cualevol discurs d'en Men-

cheta, y no té cap inconvenient en afirmar que aquell *fa* havia de ser un *sol*, encara que no hi entengui *re*.

El mal es, que mentres ell se preocupa de si tal *temps* ha sigut portat massa lent y si tal altre, massa mogut, els seus clients están que trinan perque'ls assumptos els porta en *temps d'adagio molto*... y pctser massa.

Y, parlant d'altre cosa. El felicito per l'èxit del concert del divendres, que per mí va anar molt rebé, encara que, en els passatjes delicats, no hi vaig trobar aquella diferencia de que parlan els *crítichs*. Jo vaig sentir al Malats de sempre, interpretant y executant a la perfecció totas las pessas del programa.

Consti que parlo úni a'nent per mí, per que no vull donarme l'importancia de ferme *eco de una opinión imaginaria*.

¡Ah! Si reb una comunicació en la que uns quants noys de casas bonas l'amenassin ab retirarli la amistat si no alsa més la ma, no estira més el cos y no's deixa créixer el cabell mitja cana més, no'n fassi cas... y no sigui tant car de deixar-se veure y sentir, que som molts els que desitjém aplaudir-lo sovintet.

Senyors Vidiella y Granados, id., id., id.

BUM-BUM.

UNA PASSATGERA DE BULTO

—¿Farían el favor d'una mica de lloch?

—¡Una miqueta! ¡Digui mitg tramvia!

UM MAL «ENCUENTRO»

Avans de veure a n'en Collaso.

Després de veurel.

Carta oberta

Senyora Empresa de La Publicidad.

Molt senyora nostra: A la Redacció del seu diari hi ha un tal senyor Doys que no tenintne prou de fuetejar els actes polítics dels catalanistes, se fica a la seva vida privada, fentlos pagar de retop nostras brometas, y com nosaltres no voldríam veurens obligats, pera fer la pau, a tirar pedras als vidres més prims de la seva teulada, queda avisada vosté, senyora Empresa, de que si no procura posar un mos a la boca de dit dependent, no's queixi acabat de que, faltant a la galanteria, ens ocupém de senyoras.

Als peus de vosté.

¡Cu-cut!

¿Saben per que, llevat de la tirada de 30,000 números del altre dia, *El Liberal* no te sortida?

Donchs perque'ls venedors no'l cridan bé.

Per aquet motiu l'administrador del esmentat periódich va reunir als nyebits que'l cantan pel carrer, comunicantlos que si no 'l pregonavan ab forsa cantarella y ab veu de pit, faria venir venedors de Madrid que hi tenen més trassa.

A lo que va respondre un xicotet que encara no pujava quatre pams de terra:

—¿Venedors de Madrid? Més valdria que'n fessin venir compradors. (Històrich.)

El neula den Roca y Roca, aquell que tan bona cara fa menjantse un capellà o una monja a *L'Esquella* y a la *Campana*, com quan convida als pios sufragios pe-

ra l'ànima d'un individu de la seva familia, deixant que figuri'l seu nom al costat del de las quatre germanas monjas que té, va posarse l'altre dia a rumiar y va dirse: "Noy, aixó no pot anar. Ningú's recorda dels teus dramas, ni cap empresa pensa en ferlos representar. Es qüestió de treurels del oblit en que geuen."

Y ¿ell que sí? a n'aquellas gasetillas que publica'ls diumenges a *La Vanguardia* ab el títol de *La semana en Barcelona*, va retreure *El bordet*, suposant que l'Iglesias hi havia anat a cercar inspiració pera'l seu drama *El cor del poble*... Y en Roca y Roca, ¿d'hont la va treure la inspiració pera escriure *El bordet*? Estém per preguntarho a n'en Ferrer y Codinal.

Aixó sí: ab la hipocresia propia del home que té prou poca... pena pera fer de revolucionari o de conservador, de federal o d'unitarista, segons el diari en que escriu o la direcció del vent que regna, en Roca y Roca fa veure que no es ell l'autor de la suposició, sino un viejo amigo que se le acercó terminada la representación de "*El cor del poble*".

¿Com si pugués ser que un home de la mena den Roca y Roca tin-

gués viejos amigos!

De totas maneras, més avall, encara fa veure ell mateix que defensa a l'Iglesias de l'acusació de plagiar, completament injustificada per nosaltres, ja que *El cor del poble* s'assembla tant ab *El bordet*, com el Roca y Roca de *La Esquella* ab el Roca y Roca de *La Vanguardia*.

"No hago más que asentir—diu—á la opinión de los que juzgan que las ideas no son propiedad de nadie, estando siempre á disposición de quien quiera utilizarlas para desarrollarlas y vestirlas á su manera".

Naturalment, home, que hi ha d'asentir. ¿Qué altra cosa pot fer l'autor—diemne autor—de *Mal pare*? Lo que hi há es que un home com ell no deu discutir may l'originalitat dels altres: ni tan sols la den Ferrer y Codina.

La conciencia li hauria de remordir.

Peró ¿ja'n té de conciencia en Roca y Roca?

El senyor Lerroux, contestant en la passada legislatura al discurs del doctor Robert, va calificar als catalanistes de *traidores á España*, tot fent protestas de amor a la *unidad nacional*.

Ara bé, l'altre dia en l'acte de la inauguració d'un Círcol republicà, va sostenir un criteri tot diferent, abogant per la *desintegración de la patria*.

Si no's tractés del *amigo del pueblo* diriam que'l qui fa manifestacions tan oposadas no ha sapigut may que's llògica ni sentit comú, però lo contrari seria molt demanar al qui va tot el dia de braset ab homes com en Junoy y en Corominas.

Diu que l'*amigo del pueblo*, decidit a redimirnos, pacta ab el Governador...
¿Qué amigos tienes, Benito!

L'arquitecte senyor Doménech Estapà deya l'altre dia que alló del *malo* li diuen pel seu mal génit.

No es per aixó, senyor Doménech, que li diuen el *malo*, perque de lo que surt de vosté lo millor es el génit, ab enveja y tot.

Y ara, perque vegi que si algún cop que altre no som del tot justos, no es aixó degut a mala voluntat, rectifiquém espontáneament els següents datos:

Deyam que la pedra de Montjuich costava a 85 pesetas y la de Manresa a 55, y havent consultat l'Anuari de l'Associació d'arquitectes de l'any 1899 ens trobem que la pedra de Manresa en costava 60, la de Montjuich, classe blancatge, a 85 com deyam, y la de raig a 75, La

diferencia de preu queda, donchs, un xich disminuïda... Però Deu n'hi doret.

L'altre dia al Trianon ab un xich més hi há un escándol. El motiu fou trobar un senyor que dessota una taula semblava buscar algún bitllet de Banch mal desat.

Mes un cop fet sortir y en vista del seu estat d'ànim, va veures ben clar que lo que buscava era aquella mica d'enteniment que Deu li ha donat, el que havia perdut derrera unas copas.

Vist el seu estat deplorable fou conduït per una parella de guardias al Govern civil.

Y encara hi es, donchs diu que s'ha emperat en no sortirne fins a últims de Febrer.

Sembla que'ls jugadors han visitat ab tó de protesta a n'aquell senyor del Plá de Palacio y li han fet avinent que si no 'ls hi rebaixa la contribució, 's declararán en vaga.

El senyor del Plá de Palacio els ha contestat, que a n'ell n'hi toca poca cosa de la contribució, pero que'n benefici de tots trasmitiria la queixa a n'aquell senyor de Madrit que té nom de roba, o... que... roba, o... totas dugas cosas a la vegada.

Un senyoret molt com cal entra y saluda ab molt ayre.

—Vinch a cobrar el jornal, y no'm fassi esperar gayre, qu'es tart, senyor concejal.

—¿Qui es vosté?

—El senyor Duval servidor y escombriayre... del Tresor municipal.

El defensor de las malas causas surt a la defensa den Doménech y Estapá y com sempre anteposa a la veritat, l'únich desitg de sa vida periodística: la difamació, però la difamació, no per despít, sinó per *chantage*.

D'homes d'aqueixa especie n'hi han hagut sempre, fins molt abans de que *El Diluvio* hagués demanat la exclusiva del sistema.

“Fue la fecha de un éxito imborrable, escrita con pétalos de rosa y hojas de laurel y llevada a los ámbitos del teatro, por las palomas que desde el escenario revoloteaban por la sala, comunicándole alegría y volando al impulso de los aplausos que anoche fueron generales y entusiastas.”

!!!Ab...!!!

—¿D'about crehuen qu'es aixó?

De *La Vanguardia*, fent la ressenya del benefici de la Bordaiba.

Sens diu que'l Barberillo, d'ensá qu'es regidor, ha cambiat tots els mobles de casa seva, posant un pis a tot gasto.

Lo que més diners li ha costat ha sigut el decorat y mobiliari d'una sala que pensa ferla estrenar a un governador el dia que vagi a casa seva.

Aquets pájaros nocturnos, lo mateix plantan pis a una autoritat que a una estrella del Trianon.

Diumenge passat en Lerroix no va anar ni a la manifestació de Sarriá, ni al meeting de la plassa de Toros, ni al dels lampistas, ni al dels carreters.

Ara s'ha vist ben clar que aquest home no va en lloch.

Advertim a nostres lectors que si volen visitar l'hermós y petit crehuer *Rio de la Plata*, se donguin pressa, porque si tardan alguns días, potser se'l trobaran a la secció notáfica de *La Veu* anunciant que ha volat al cel... desde l'andana.

No sabiam que'ls municipals servissin pera acompanyar regidors al Trianon y als balls del Liceu.

Segurament aquet nou servey l'haurá imposat als guardias del seu districte el Barberillo, porque no tenim noticia de que cap més tinent d'arcalde s'hi fassi acompanyar.

¿No li sembla al Barberillo que seria millor que al

guardia de companyia li posés careta sols fos porque el públich no s'enterés de certas cosas? Encara que potser seria millor que sen posés ell, porque, vamos, hi han tipos que sense careta no poden anar en lloch. Se 'ls coneix d'una hora lluny per la gruixaria del cutis.

Entre las 91 reunions celebradas el diumenge passat a Barcelona, segons datos oficiales que constan al Govern civil, va efectuarse una de cegos.

—¿Pera demanar la vista y la claretat?— dirán vostés.

No senyor, res d'aixó; pera nomenar soci honorari del gremi a n'en Moret, que ab tot y mirar molt prim en certas cosas, ara ho veu tot tan negre que ni que li faltés la llum del dia.

Ja cal que s'encomani a Santa Lluçia y sobre tot a Santa Rita, patrona dels politichs espanyols.

L'altre nit al ball de máscaras del Liceu se feya molt notar cert palco que més aviat semblava de *lenocini* que de la presidencia.

¿No podria la Junta dels balls tancar el pas a dit palco a n'el masover dels de Madrit que tant l'embruta?

COP D'ALA

—Llibertat vinch predicant igual pels uns que pels altres,— cridava un semi-orador. Y he sabut qu'es acuellayre.

JOAN REDONDO.

EL DESCANS DOMINICAL

¡Aixó es no tenir pietat!
¡Totas las portas tancadas
y fins a las set tocadas
no puch comprar carbonat!

Correspondencia administrativa

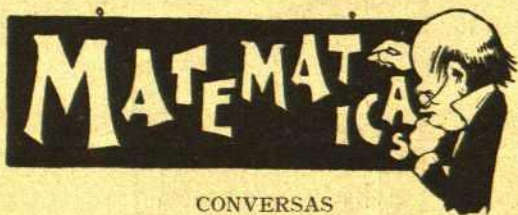
Un dependent (Manresa): Digui ahont vol que li enviém els números que'ns demana, y fassi el pago ab sellos de correu. L'import es el senyalat pera'ls números enderrerrits.

MACOS Y MICOS

Macos: P. C. S.; *Victoire*; *Un cap de trons*; *Un dependent*; D.; Ll. S. R.

Micos: J. Salló; *Vida*; Ll. S. de R.; *Caluix*; J. C.; J. M. B.; J. E. Arés; J. G. C.; *Trempoli de Tremp*; *Tófol*; J. G. T.; *Sisvan Lloch* (Pineda); C. G. *Redembach*; *Guardia Civil*; *Un segador*; F. C. C.; *Bonap-sam*.

J. V. V., (Sabadell): No acabém d'entendre el sentit de la *mossegada*.—*Butxacas*: Anirà alguna cosa.—J. R.: No'ns volém ficar en aquest assumpto.—A. F.: Guardém el monólech per l'Almanach.—M. B.: Es massa *enmaranyada*. De tots modos, gracias pels conceptes que'ns dedica.—*Noy pagesa*: Aquest cop no ha estat prou acertat.—A. C.: Pot enviar els epígramas al *Eco de Euterpe*, que'ls hi posarán en solfa.—*Nyoca*: Ja li contestará en Ramon de paraula.—A. G.: Té sombra, però no es publicable per moltes rahons. Envihi un'altra cosa.—F. A. B.: Anirà la conversa.—J. R.: Publicarém alguna cosa.—P. S.: Idem.—F. G. G.: Anirà la xarada però no la poesia.—S. N. (Girona): Aprofitaré las ideas dels dibuixos.—*Segimón*: Més curtet y més clar.—A. F. M.: Anirà alguna cosa.—M. P.: Ha d'enviar las solucions detalladas.—P. P. M.: Veuré quin son las sevas *barbaritats*.—E. Zola y B.: Anirà algún acudit.—R. S.: Aprofitaré la idea del dibuix:—*Un home de bé sense disfressa*: Si es un catalanista de bona fe passi per la Redacció y li explicarém lo que's veu que no sab.

CONVERSAS

- Que no vas may al teatre, noy gran?
- Viatjo y no hi puch anar gayre.
- Y ¿a quin teatre sols anar?
- Els dos ho hem dit.

A. OSMA.

—Tu, ¿que no ho saps? A l'Andreu li varen pendre'l rellotje a la Rambla.

—¡Oy que no, si ara m'han dit a mi, que li varen pendre dintre'l teatre!

—Donchs noy, t'han enganyat ¿qui t'ho ha dit?

—Ja t'ho he dit abans.

J. SALLEÑAC

LOGOGRIF NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	Poble espanyol
6	5	7	8	2	3	8		Nom de dona
4	3	7	8	2	3			Nom d'home
7	7	3	2	3				Flor
	7	1	7	8				Nom de dona
		2	3	5				Part del mapa
			1	2				Mineral
				4				Consonant

ARTENSI VALLS.

LOGOGRIF NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	Nom de dona
3	3	2	5	4	7	8		Fruit vegetal
8	5	8	3	2	8			Nom de dona
5	2	3	8	7				Població europea
	5	2	7	8				Carrer de Barcelona
		4	3	2				id. id.
			5	2				Nota musical
				1				Consonant
				3	8			Nota musical
			4	3	5			Carrer de Barcelona
			3	4	3	8		Nom de dona
			6	3	6	7	8	id. id.
			6	5	2	3	2	id. id.
			5	6	3	8	7	id. id.
			8	3	6	5	8	Nació europea

P. PITO.

ENIGMA

Ab dos lletres consonants,
una d'ellas repetida
y interpretadas com cal,
lo títol d'un setmanal
podréu formar desseguida.

JOAN DEL XISCLET.

TARGETA

Geroni L. de Masó

TONA

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas
el títol d'un drama catalá.

SIDI NORTELL.

SOLUCIÓ

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 3

XARADA:—*Mi ni a tu ra*.

Imprempta de MARIÁN GALVE, Avinyó, 18

¡CU-CUT!

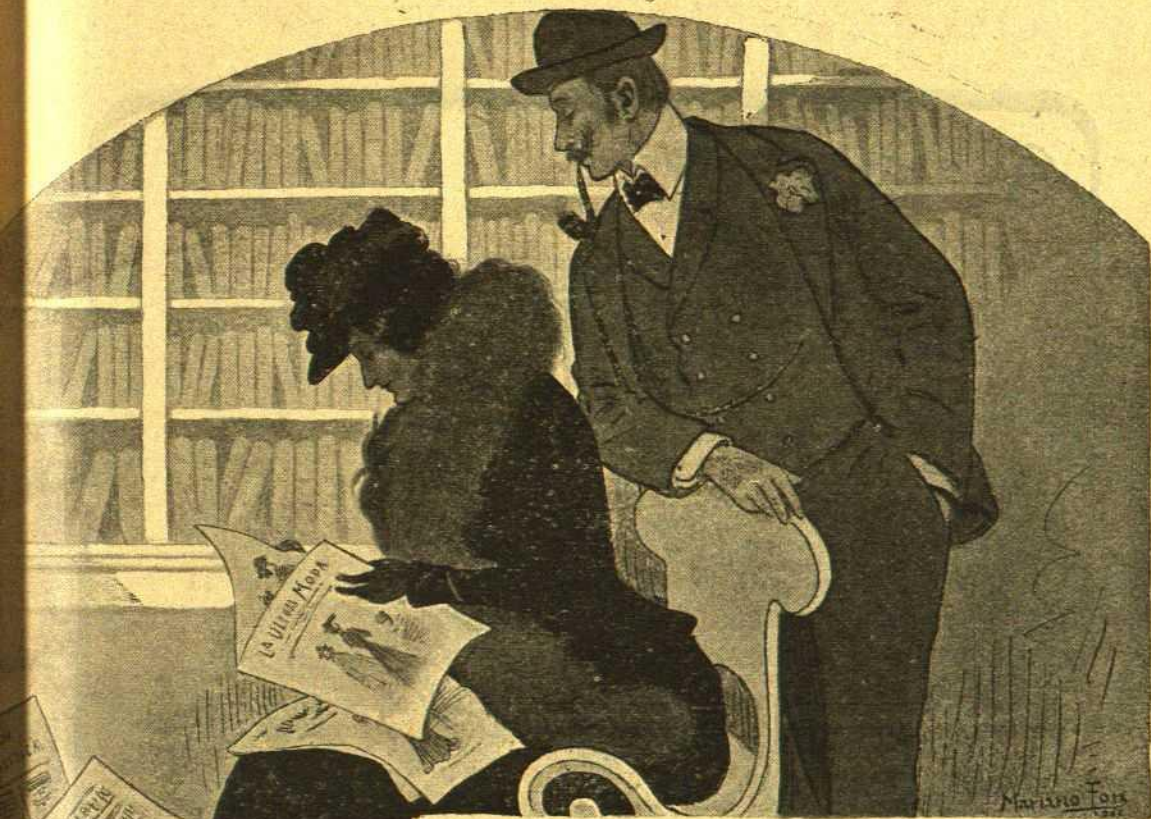
SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS.—SURT ELS DIJOURS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

BARCELONA, UN TRIMESTRE.	1'50 PTS.
A FORA.	2'00 »
ESTRANGER.	2'50 FRANCHS.

NÚMERO CORRENT, 10 CÉNTIMS.—NÚMERO ENDERRERIT, 20 CÉNTIMS.

Redacció y Administració: Escudellers, 54, baixos.

LLIBRERIA RONQUILLO

Zurbano, 6. — BARCELONA

— DARRERAS NOVETATS —

	Ptas.	Cs.
Códich Penal, un tomo tela..	3	
El Anillo del Nibelungo, tetralogía de Wagner, per <i>Eduardo L. Chavarri</i> , un tomo rústica.	3	
El Problema de la Muerte, per <i>Luis Bourdeau</i> , un tomo rústica.	5	
Tomás Gardeiff, per <i>M. Gorki</i> , (novela) un tomo rústica.	1	
En tela.	1	50
Manual de Botánica descriptiva, per <i>Rafael Tarín y Juaneda</i> , un tomo cartronet.	4	
Viajes Morrocotudos, per <i>Pérez Zúñiga</i> , ilustrat per <i>Xaudaró</i> , (jornada tercera), un tomo rústica.	2	
Joventut, (colecció del any 1901), encuadernada en tela.	10	

MENGER
EL DERECHO

AL
Producto íntegro del trabajo
Un tomo rústica 2 ptas.

R. VON IHERING

El Fin en el Derecho

Un tomo rústica 5 ptas.

DIETARIS

pera

1902

Totas aquestas obras las servim *franco* contra reembols de son import, en llibransas del *Giro Mutuo* sellos de correu. Als corresponsals y llibreters sels fa descompte.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
SE FAN TOTA MENA DE TREBALLS COMERCIALS A BONS PREUS

Baixada de Cervantes, 3. — Prop del Bolsi

Els anuncis pel ¡Cu-Cut!, s'han d'enviar abans del dilluns de cada setmana a la Llibreria Ronquillo, Zurbano, 6.

Senyó Urzaiz un altre empena
a veure si al final logra
posarho tot en son lloch,
es dir, lo de sobre assota;

perque si aixó no s'acaba
y no s mira d'areglar
en lloch de se'l Blanch d'Espanya
serà la Espanya del Blanch.